

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 12. 12. 2013, č.j. 2013/5082/110,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení a přezkoumání rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 12. 12. 2013, č.j. 2013/5082/110 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky ze dne 16. 10. 2013, č.j. 2013/10077/160, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 24. 9. 2013, týkající se poskytnutí předběžného opatření uloženého dne 15. 5. 2013 Českou národní bankou společností WPB Capital spořitelní družstvo (dále jen „WPB Capital“).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl následkem nezákonného rozhodnutí zkrácen na svém ústavně zaručeném právu na informace. Uvedl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjmenovala výkon dohledové činnosti v rámci své věcné působnosti s tím, že na tento případ dopadá ustanovení § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČNB“). Dále uvedl, že žalovaná pravděpodobně získala informace k činnosti WPB Capital v rámci uplatňování dohledové činnosti a rovněž od

jiných subjektů. Po vyhodnocení těchto informací dospěla žalovaná k závěru, že jsou zde dány důvody pro přijetí opatření, když činnost WPB Capital je vedena způsobem, který může vést k poškození družstevníků a finančního trhu v České republice. Z toho důvodu žalobce ve své žádosti o informace požadoval poskytnutí uloženého opatření.

S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu 61/2006 Sb. žalobce namítl, že žalovaná aplikuje mlčenlivost způsobem odporujícím smyslu a účelu zákona. Zároveň označil žalobce za podivné, že žalovaná sdělila, že informace získané v rámci její dohledové činnosti po vyloučení těch, které nelze poskytnout pro zákonné omezení (mlčenlivost), nemají žádnou vypovídající hodnotu.

Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nebylo projednáno Bankovní radou České národní banky, neboť není ve správním spisu žádný dokument o tomto projednání. Dále uvedl, že se domnívá, že nebyl vydán jednacím řád Bankovní rady, jinak by byl taktéž připojen ve spisu. Namítl také, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno pod nesprávným číslem jednacím, když předmětná rozhodnutí mají koncovku „160“, aby bylo možné jednoznačně identifikovat písemnost.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové, a zároveň, aby soud nařídil žalované poskytnout žalobci požadované informace.

Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí.

Uvedla, že na předběžné opatření uložené dohlíženému subjektu je nutno s ohledem na vymezení dohledové činnosti podle ustanovení § 44 odst. 2 zákona o ČNB vztahovat povinnost mlčenlivosti podle ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 87/1995 Sb.“). Žalobcem požadované rozhodnutí je samo o sobě informací složenou z informací získaných při výkonu dohledu nad činností dotčené družstevní záložny, když ve značné míře toto rozhodnutí cituje nebo odkazuje na vyjádření dohlíženého subjektu učiněná v rámci správního řízení či v rámci předchozí státní kontroly. Na tyto informace se tak vztahuje ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb. a je nutno je chránit podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Proto bylo možné zpřístupnit pouze obecné závěry učiněné na základě dohledových informací.

S odkazem na napadené rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že svou povinnost plynoucí jí ze zákona č. 106/1999 Sb. a povinnost mlčenlivosti aplikuje způsobem odpovídajícím smyslu i účelu zákona č. 87/1995 Sb.

Žalovaná dále uvedla, že nespatřuje nic podivného na tom, že by informace získané v rámci dohledové činnosti neměly po vyloučení těch, které nelze poskytnout pro zákonné omezení, fakticky žádnou vypovídací hodnotu. Vlastní hodnocení žalované totiž nelze od těchto skutečností fakticky oddělit.

K další námitce žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno Bankovní radou České národní banky, jak vyplývá přímo z tohoto rozhodnutí. Je v něm uvedeno, že jej vydává Bankovní rada a jsou uvedeny podpisy dvou členů tohoto orgánu. Žádný jiný

dokument o projednání žalovaná do spisu nikdy nezakládá, protože již toto rozhodnutí dostatečným způsobem dokládá, že byl rozklad projednán Bankovní radou, že o něm bylo Bankovní radou rozhodnuto a že byl podepsán oprávněnými členy Bankovní rady. Do spisu se dále nezakládá ani jednací řád, stejně jako se do něj nezakládají žádné jiné vnitřní předpisy žalované či právní předpisy.

K označení napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že číslo „160“ v čísle jednacím označuje útvar žalované, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. Protože bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno samostatným odborem komunikace, obsahovalo číselné označení tohoto útvaru (160). Protože napadené rozhodnutí bylo vydáno Bankovní radou, obsahovalo číselné označení sekce kancelář (110) zajišťující administrativní zázemí pro rozhodnutí vydávaná Bankovní radou České národní banky.

K vyjádření žalované podal žalobce repliku, ve které k tvrzení žalované k tomu, že vyhotovení písemného rozhodnutí Bankovní radou dokládá existenci rozhodnutí v předmětné věci, uvedl, že tímto postupem je obcházeno ustanovení § 134 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nelze totiž dle názoru žalobce zaměňovat postup, kterým rozhoduje kolegiální orgán ve věci samé dle ustanovení § 134 odst. 2, 5 téhož zákona a samotné vyhotovené rozhodnutí dle ustanovení § 67 odst. 2 téhož zákona.

Dále uvedl, že účastník řízení má právo seznámit se všemi procesními předpisy, které mohou mít vliv na postup orgánu při vydání rozhodnutí. Proto měl být jednací řád Bankovní rady založen ve spisu. Zároveň také žalovaná do spisu nezaložila seznam členů I. senátu rozkladové komise, z něhož lze ověřit, zda tento orgán byl při jednání schopen přijmout usnesení.

Závěrem repliky uvedl, že rovněž není možné, aby orgán veřejné moci skrýval svou rozhodovací a dohledovou činnost za mlčenlivost, která následně ohrozí tisíce klientů bank a potencionálně všechny občany České republiky.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 3. 2017 žalobce, že zdůraznil, že ve správním spise není založen žádný dokument týkající se jednacího řádu rozkladové komise Bankovní rady ani samotné Bankovní rady. Ve spise není založen ani protokol o hlasování, ani žádné dokumenty, které by svědčily o tom, že procesní postup žalované byl v souladu s právními předpisy, zejména s ustanovením § 134 správního řádu.

Dle názoru žalobce si žalovaná vykládá svůj postup zcela nesprávně. Uvedl, že není možné, aby tento orgán byl mimo jakoukoli kontrolu veřejnosti. V daném případě se nejednalo o dotaz směřující ke kontrolní činnosti, ale jednalo se o dotaz, týkající se konkrétního rozhodnutí. Rozhodnutí nikdy nemůže být takové, aby nemohlo být kontrolováno ze strany veřejnosti. Konkrétní rozhodovací činnost žalovaného, tak jak si ji sám vykládá, dle žalobce nepodléhá žádné kontrole. Povinnost mlčenlivosti se tak na rozhodovací činnost žalovaného nemůže vztahovat.

Dále uvedl, že žalovaná se ve svém rozhodnutí opírá o to, že by destabilizovala finanční trhy, pokud by předmětné informace poskytla. K tomuto tvrzení žalobce uvedl, že destabilizací by bylo, kdyby žalovaná nevykonávala svou činnost řádně. V nyní projednávané věci se žalobce domáhá pouze toho, aby bylo možné její činnost přezkoumat. Pokud žalovaná předběžným opatřením, které nezveřejnila, nedala každému občanovi možnost se s ním seznámit a zamezila tak veřejnosti kontrolu nad tím, zda činností žalované nevznikla českým občanům a českému státu škoda. Právo ochránit veřejný zájem stojí dle názoru žalobce nad

právem ochránit soukromý zájem. Veřejné subjektivní právo na tom, aby činnost žalované byla řádná, stojí výše než ustanovení § 25a odst. 3 zákona č. 87/1995 Sb., na které žalovaná odkazovala. Při kolizi těchto práv je třeba dát přednost tomu, kde je dán veřejný zájem, jelikož žalovaná by měla veřejný zájem hájit.

Žalovaná při ústním jednání před soudem odkázala na své písemné vyjádření k podané žalobě. Uvedla, že v daném případě bylo částečně odmítnuto poskytnutí konkrétních informací, které žalovaná neposkytuje z důvodu zákonem uložené mlčenlivosti, která je v zájmu třetích osob. Dále uvedl, že činnost žalované nepostrádá veřejnou kontrolu.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 24. 9. 2013 podal žalobce žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Předmětem žádosti bylo předběžné opatření České národní banky, vydané dne 15. 5. 2013, vůči společnosti WPB Capital.

Dne 8. 9. 2013 zaslal samostatný odbor komunikace České národní banky žalobci odpověď, ve které mu poskytl následující informaci:

„ČNB předběžným opatřením ze dne 15. května 2013 uložila WPB Capital zákaz uzavírání nových smluv o úvěru, včetně provádění jejich změn, uzavírání dodatků nebo doplňujících dohod k stávajícím smlouvám o úvěru, jiných než směřujících k okamžitému nebo urychlenému splacení již poskytnutých úvěrů a s výjimkou případných nucených restrukturalizací, kterými prokazatelně dojde ke zvýšení pravděpodobnosti úplného a včasného splacení pohledávky vůči příslušnému dlužníkovi. Dále ČNB této družstevní záložně uložila zákaz konání nebo nekonání, jehož důsledkem by byla automatická obnova povinnosti poskytnout úvěr, povinnost poskytnout další tranši úvěru nebo prodloužení splatnosti již poskytnutého úvěru. Družstevní záložna dále nesmí přijímat vklady od svých členů, přijímat základní členské vklady a další členské vklady, vyplácet vypořádací podíl při snížení dalšího členského vkladu nebo vydání souhlasu s dohodou o převodu členských práv. Družstevní záložna se na základě předběžného opatření musí dále zdržet jakéhokoli jednání spočívajícího v pořízování (nákupu) aktiv s přiřazenou rizikovou vahou větší než 0 % (riziková váha 0 %) ve smyslu přílohy č. 4 vyhlášky č. 123/2007 Sb., o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry, ve znění pozdějších předpisů, s výjimkou aktiv nutných k zajištění běžného provozu a s výjimkou ukládání vkladů v bankách ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a bankách se sídlem v členských státech Evropské unie. Družstevní záložna se má také zdržet zcizování aktiv či jejich zatěžování právy třetích osob.“

Dne 9. 10. 2013 podal žalobce stížnost proti tomuto postupu při vyřízení žádosti o informace. Ve stížnosti žalobce uvedl, že mu žalovaná neposkytla úplnou informaci, aniž by bylo vydáno o částečném odmítnutí jeho žádosti.

Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2013, č.j. 2013/10077/160, samostatný odbor komunikace České národní banky rozhodl o částečném odmítnutí žádosti žalobce.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že má za to, že vyhověl žádosti poskytnutím požadované informace, a to způsobem a formou, kterou maximálně v rámci zákonných omezení mohl poskytnout. Žalobci byly rovněž poskytnuty všechny odkazy na internetové stránky povinného subjektu, kde jsou přehledně soustředěny všechny dostupné informace k problematice družstevních záložen.

Dále v odůvodnění uvedl, že důvodem neposkytnutí úplného znění předběžného opatření je ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V případě tohoto předběžného opatření se jedná o informaci, na kterou se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb.

Povinný subjekt rovněž uvedl, že s přihlédnutím k tomu, že v daném případě dochází k určitému střetu různých zájmů podle různých zákonů, tj. zájmu na informování veřejnosti a zájmu na tom, aby byly určité informace týkající se subjektů finančního trhu utajeny, zvažoval při posuzování žádosti, který zájem zde převažuje. Jedním ze zákonných úkolů České národní banky je také dohled nad subjekty finančního trhu a i díky tomuto dohledu a informacím, které při něm získá má přispívat ke stabilitě finančního trhu v České republice. V některých případech je pak v zájmu této stability nezbytné, aby nebyly zpřístupňovány určité informace, které mají potenciál vyvolávat negativní reakce a tuto stabilitu narušovat. Povinnost mlčenlivosti zaměstnanců České národní banky je tak přísnější, než je tomu u obecné povinnosti mlčenlivosti všech oprávněných úředních osob ve smyslu § 15 odst. 3 správního řádu či všech zaměstnanců podle ustanovení § 303 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Tato povinnost mlčenlivosti je vyžadována specifiky finančního systému jako takového a zdůrazňuje ji rovněž právo Evropské unie. Tím je tedy odůvodněna nezbytnost omezení poskytnutí požadované informace.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 10. 2013 rozklad, ve kterém uváděl obdobné skutečnosti jako v podané žalobě.

Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013, č.j. 2013/5082/110, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V odůvodnění Bankovní rada České národní banky uvedla, že na samotný výkon kontrolní činnosti, tak také na následné vedení správního řízení ve vztahu k družstevním záložnám se podle ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb. vztahuje povinnost mlčenlivosti. Z právních předpisů vyplývá, že informace získané Českou národní bankou při výkonu její dohledové činnosti nad spořitelními a úvěrními družstvy veřejnosti poskytovat nelze. Poskytnutí určitých informací se může týkat pouze skutečností, které vznikly při plnění těchto úkolů vlastní činnosti České národní banky. I v těchto je ovšem nutno důsledně rozlišovat informace vzniklé pouze tím, že jsou popisovány a hodnoceny informace získané v rámci dohledu, které poskytnout nelze, od obecných závěrů učiněných Českou národní bankou. Tyto obecné závěry jsou zpravidla vyjádřeny výrokem rozhodnutí a v předmětném případě byly žalobci sděleny. I u těchto obecných závěrů musí Česká národní banka dodržovat, aby z nich nebylo možné identifikovat vyloučené informace získané v rámci dohledu. Vlastní úvahy České národní banky totiž zpravidla nelze jednoduše oddělit od informací získaných při výkonu dohledu a po vyloučení všech informací, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti, nemají fakticky žádnou vypovídací hodnotu.

Předběžné opatření je samo o sobě informací složenou z informací získaných při výkonu dohledu nad činností předmětné družstevní záložny. Na tyto informace se tak dle názoru žalované vztahuje povinnost mlčenlivosti podle ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb. Je tak možné zpřístupnit pouze obecné závěry.

K dodržování povinnosti mlčenlivosti Bankovní rada odkázala na důvodovou zprávu k ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., podle níž vychází toto ustanovení z toho, že při výkonu zde uvedených činností proniká příslušný orgán či subjekt při plnění veřejných úkolů vrchnostensky či autoritativně do sféry jiných, převážně soukromých, subjektů, získává velmi citlivé údaje, a to i takové, které s vykonávanou činností nemusí přímo souviset. Pokud by se informační povinnost vztahovala přímo na tyto informace, vedlo by to například

k poškozování jednotlivých účastníků hospodářské soutěže a naopak ke zvýhodnění jejich konkurentů, kteří by se mohli jednoduchým způsobem dostat k citlivým vnitropodnikovým informacím. Taková praxe by měla neblahý vliv nejen na postavení kontrolních a dozorových orgánů a na chování kontrolovaných subjektů vůči nim, ale mohla by zásadním způsobem destabilizovat sledované trhy.

Z toho důvodu Bankovní rada konstatovala, že správní orgán I. stupně správně odmítl žádost žalobce k dosud pravomocně neukončenému případu předmětné družstevní záložny.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Podle ustanovení § 25a odst. 1 zákona č. 87/1995 Sb. osoby provádějící dohled nad činností družstevních záložen jsou povinny zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděly v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce. Mohou poskytovat třetím osobám informace pouze v souhrnné podobě, u nichž nelze identifikovat, o kterou konkrétní družstevní záložnu či člena družstevní záložny se jedná. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení pracovněprávního nebo jiného obdobného vztahu.

Podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ČNB dohled zahrnuje ukládání opatření k nápravě a sankcí podle tohoto zákona nebo jiných právních předpisů.

V daném případě je mezi stranami spornou otázka, zda je na předběžné opatření uložené společnosti WPB Capital nutno vztáhnout povinnost mlčenlivosti podle ustanovení § 25a zákona č. 87/1995 Sb. a tuto informaci neposkytnout z důvodu aplikace ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, č.j. 2 As 66/2013-25, uvedl, že „ustanovení § 11 odst. 3 uvedeného zákona z informační povinnosti vylučuje právě ty informace, které kontrolní orgán získá v průběhu provádění kontroly od jiných osob (podklady). Povinné subjekty se v rámci své kontrolní působnosti obvykle seznamují s mnoha skutečnostmi potřebnými k provedení kontroly. Některé z těchto informací mohou však být takového charakteru, že jich sice lze využít ke splnění účelu kontroly, jejich zveřejnění nicméně může mít negativní dopady do sféry třetích osob, a toto zveřejnění proto není žádoucí.“ V tomto případě se soud zabýval poskytnutím dokumentů (kopií) předaných kontrolovanou osobou Energetickému regulačnímu úřadu, nicméně výklad ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., který Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zaujal, považuje zdejší soud za natolik obecný, že je možné jej aplikovat i na nyní projednávanou věc.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86 vyslovil názor, že „*informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost (§ 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací.*“ Tato omezení jsou vypočtena mj. právě v ustanovení § 11 zákona č. 106/1999 Sb., kdy odst. 3 tohoto ustanovení výslovně odepírá možnost poskytnout informace, na které, za splnění dalších podmínek, dopadá povinnost zachovávat o nich mlčenlivost.

Soud tak s ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žalovaná neaplikovala předmětná zákonná ustanovení v rozporu se smyslem a účelem zákona, jak v podané žalobě namítal žalobce. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že se v případě předběžného opatření uloženého podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ČNB jedná o informaci složenou z informací získaných při výkonu dohledu nad činností předmětné družstevní záložny. Jedná se o takové informace, které povinný subjekt (žalovaná) získal od třetích osob při plnění úkolů v rámci dohledové činnosti prováděné podle zákona č. 87/1995 Sb. Na takové informace se dle názoru soudu přímo dle tohoto zákona vztahuje povinnost mlčenlivosti, a proto se tyto informace podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. neposkytují a nebyly proto žalobci poskytnuty.

Žalobci byly k jeho žádosti o informace poskytnuty obecné informace o obsahu předmětného předběžného opatření. Takový postup se soudu jeví jako zákonný a legitimní, když je jím naplněna věta druhá ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tj. žalovaná poskytla pouze ty informace, které při plnění dohledových úkolů vznikly její činností.

V daném případě se jak prvostupňový, tak druhostupňový orgán zabývaly také střetem dvou zájmů. Zájmu na informování veřejnosti a zájmu na tom, aby určité informace týkající se subjektů finančního trhu byly utajeny. Správní orgány vzájemně tyto zájmy poměřovaly, když dospěly k závěru, že povinnost mlčenlivosti a zájem na stabilitě finančního trhu v České republice v takovém případě převažuje. Tím také odůvodnily částečné neposkytnutí předmětné informace. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí prvostupňového je zřejmé, jakými úvahami se žalovaná řídila a jaké důvody ji vedly k částečnému odmítnutí žádosti o informace. Z tohoto pohledu tedy žalobou napadené rozhodnutí ob stojí, když jej není možné považovat za nepřezkoumatelné.

Ohledně veřejného zájmu a zájmu o informování o rozhodovací činnosti správního orgánu soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, že by veškerá rozhodovací činnost správních, resp. státních orgánů měla být zveřejňována. Existují rozhodnutí, která se běžně nezveřejňují, a to s ohledem na soukromý zájem účastníků, který převažuje nad právem veřejnosti být informován. Typickým příkladem takového rozhodnutí jsou rozsudky ve věci osvojení.

V nyní projednávané věci jsou při výkonu dohledu žalovanou chráněny údaje třetích osob. Pokud v takovém případě zákon stanoví povinnosti mlčenlivosti, tak všechny subjekty podléhající předmětnému dohledu, které na trhu působí, vychází z toho, že tyto údaje nejsou veřejné. Takové prolomení, tj. zveřejnění těchto informací, nelze dle názoru soudu realizovat prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. Samotný zákon č. 106/1999 Sb. s takovou situací výslovně počítá, když v ustanovení § 11 odst. 3 takové informace zakazuje poskytovat. Takové informace jsou i informace z dohledové činnosti, které jsou chráněny povinností

mlčenlivost. Protože se tyto informace v daném případě promítají i do činnosti rozhodovací, nelze je dle názoru soudu poskytnout, když je třeba tuto povinnost mlčenlivosti respektovat.

Dále k argumentu, žalobce, že žalovaná není pod žádnou kontrolou veřejnosti a že jedná svévolně, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce není pravdivé. Česká národní banka je stejně jako ostatní státní orgány pod kontrolou veřejnosti, když soudy ve správním soudnictví běžně projednávají žaloby proti rozhodnutí České národní banky. Další kontrola je stanovena v Ústavě, ve které jsou stanoveny pojistky, které se týkají zejména přezkumu rozhodnutí. Přezkumná činnost soudu v případě rozhodnutí České národní banky nadto není nijak omezená.

Žalobce dále uplatnil několik procesních námitek.

K námitce, že napadené rozhodnutí nebylo Bankovní radou České národní banky projednáno, soud uvádí, že z označení napadeného rozhodnutí vyplývá, že bylo Bankovní radou vydáno, když je dále opatřeno podpisy dvou jejích členů. Tato námitka žalobce není nijak konkretizována ani podepřena jakýmkoli důkazy, když nelze rovněž odhlédnout od toho, že žádný právní předpis neukládá povinnost založit do spisu dokument o projednání. Žalovaná tak ostatně ani v praxi nečiní a není možné toto její jednání hodnotit jako jakkoli rozporné se zákonem. Samotné vydání rozhodnutí již vypovídá o tom, že žalobcův rozklad byl Bankovní radou projednán, Bankovní rada se jím zabývala a rozhodla o něm. Žalobce tak tím, že není ve spise založen dokument o projednání, nemohl být jakkoli zkrácen na svých právech.

Ze stejného důvodu je třeba shledat nedůvodnou i námitku, že není ve spise založen jednacím řád Bankovní rady. Žalobce nemohl být tímto krokem zkrácen na svých právech, když je soudu z jeho úřední činnosti známo, že správní spisy běžně neobsahují žádné právní předpisy ani vnitřní předpisy příslušných správních orgánů.

K námitce, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno pod nesprávným číslem jednacím, si soud dovoluje odkázat na vyjádření žalované k podané žalobě, ve kterém žalovaná velmi podrobně vysvětlila, jakým způsobem své písemnosti označuje. Nezbyvá tak než opět uzavřít, že označení rozhodnutí různými koncovkami („160“, resp. „110“) nemohlo mít žádný vliv na procesní práva žalobce, když tuto skutečnost nelze dle názoru soudu označit jako vadu napadeného rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v žalobě kromě zrušení obou správních rozhodnutí navrhl, aby soud nařídil žalované poskytnout žalobci požadované informace postupem podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou a dospěl k závěru, že v daném případě byly dány důvody pro odmítnutí žádosti, tak nebyly dány podmínky pro postup podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.